

ON N'HI HA DOS O TRES DE REUNITS EN EL MEU NOM... (Mt 18,15-20)

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

La dimensió comunitària de la persona és un fet inherent a la vida humana. Necessitem ser algú per a algú. No ens podem realitzar com a persones sense establir lligams de comunicació, estimació, d'interdependència; la relació dels uns amb els altres ens salva del nostre individualisme, del perill d'aïllament, de l'anonimat i de la tendència a fer-nos el centre.

El nostre jo creix amb la relació amb els altres, no a costa o al marge dels altres. Qui viu tancat en ell, no es deixa confrontar per ningú, mentre que el jo obert busca els altres per completar-se. La comunitat és el lloc on es respecta i creix l'alteritat. Enfront del perill del subjectivisme, la comunitat a la qual un pertany és el mitjà que pot fer descobrir al qui en forma part si viu obert o tancat en el seu món.

L'Evangeli d'avui ens posa al davant aquesta dimensió comunitària tan necessària de la vida humana i tan fonamental i indispensable en el seguiment de Jesús. És cert que el seguiment de Jesús és, primer de tot, la resposta a una crida personal, és sentir-se atret per la seva persona, per la seva proposta de vida, pels valors de l'Evangeli, però l'Evangeli d'avui posa de relleu aquest altre aspecte tant important del seguiment: la vida de comunitat. Jesús des del principi va voler tenir un grup per compartir la vida, per fer camí junts, i així posar les bases del que un dia havia de ser l'Església, la comunitat dels creients en Ell.

La fe necessita expressar-se a través de la relació dels uns amb els altres, els cristians estem units per uns vincles fins i tot més forts que els de la carn i la sang, participem d'un projecte comú que hem d'anar fent realitat, estem cridats a fer de la humanitat una sola família que té Déu per Pare i en la qual tots els homes i dones som germans.

En l'Evangeli d'avui hi trobem una crida a implicar-nos mútuament d'una manera activa en les diverses situacions que vivim els qui formem una comunitat. Tots som responsables del funcionament de la nostra comunitat. No ens podem quedar tranquils davant de problemes concrets, fets dolorosos o fins i tot equivocacions dels nostres germans. No s'hi val a dir: és el seu problema! Hem de sentir i patir com a propis els problemes dels altres, El germà que pateix necessita una paraula sincera i propera, amable, i només des de la confiança, la proximitat i la comprensió ens hi podem acostar. També nosaltres en un altre moment podem necessitar la companyia i la comprensió del nostre germà. La solidaritat és un valor essencial de l'Evangeli.

Tenim una clau per poder avançar en aquest camí: la pregària. Quan dos o tres ens reunim en nom de Jesús, ens obrim per acollir la seva presència i ens disposem a viure la nostra existència entorn d'Ell, rebem la força del seu Esperit que ens ensenya viure al seu estil, a fer causa comuna, ens fa créixer com a deixebles. Jesús compta amb nosaltres avui per fer present el seu amor, el seu perdó, la seva obra guaridora i salvadora, per anar construint amb Ell la nostra comunitat.